

er ganske vist, at dersom det var en staaende Regel i vort Gagesystem, at de Gifte skulde have en højere Gage, end de Ugifte, da vilde det være en Præmie for Giftermaal; men dette kan ikke siges om denne Lov, der kun skal udføres en enkelt Gang. Jeg vil ikke engang tale om, at den med Hensyn til Ugiftes Indgaaelse meget vanskeligt vilde kunne faae en tilbagevirkende Kræft, hvilket da i alt Fald kun vilde være ved en legitimation per subsequens matrimonium; men at der herved skulde gives Udset til, at der muligens kunde komme flere lignende Dyrctidstillæg, hvorved da atter de Gifte paa en særegen Maade skulde kommes til Hjælp af Staten, er en Forudsætning, som jeg, som sagt, troer, man kun griber til, naar man er meget forelegen for Argumenter. Jeg har derfor fremedes ingen Tvivl om, at man paa denne Maade rammer det Rette, og jeg troer, at, naar Regjeringens og Landstingets Anskuelser i saa Henseende samlede træde op ligeoverfor det andet Thing og det i et Spørgsmaal, som ikke angaar en Bevilling, men en Fordeling deraf imellem Embedsmændene, tør vi have det Haab, at det Hensyn, som det ene Thing ikke kan undlade at tage til det andet, og som Ingen skal nægte, at Landstinget har udflettet til en ganske høj Grad af Virtuositet, ogsaa vil blive taget af det andet Thing i denne Sag.

Friis: Det havde ikke været min Hensigt at udbede mig Ordet i denne Sag, da jeg ganske kan slutte mig til, hvad den ærede Forslagsstiller allerede har bemærket saavel ved Lovens første Behandling, som idag; men der fremkom en Dyrcting af den ærede 8de Lands-

thingsmand for 1ste Kreds (B. Christensen), som har bragt mig til at forandre min tidligere Bestemmelse. Dersom jeg ikke har misforstaaet den ærede Landstingsmand, yttrede han, at Forslagsstilleren stod noget ene med sit Forslag (B. Christensen: Nei!). Ja saa er det en Misforstaaelse. Men da jeg dog engang har begjæret Ordet under denne Forudsætning, saa er det mig saameget mere behageligt at kunne udtale, at jeg ganske tiltræder og agter at stemme for Ændringsforslaget, saaledes som det nu foreligger. Hvad der især bevæger mig dertil, vil jeg kun med nogle saa Ord udtale; thi denne Sag har været discuteret med saa megen Omhu og velmaafsee med saamegen Bidtøstighed, som saa Sager her i Thinget, og den vil altsaa neppe kunne belyses fra nogen Side, hvorfra Lyset ikke alt har skinnet paa den. Min Anskuelse er den, at, hvad enten man holder sig til den Lov, som ifor blev vedtagen af Rigsdagen og af H. S. Majestæt sanctioneret, eller til den, som er indbragt af Finansministeren, saa ville vi ikke kunne vente, at der udkommer en Lov, der er uden Mangel; det er en Umulighed. Men naar jeg sammenholder disse Love med hinanden, saa forekommer det mig, at den fra Regjeringen nu til denne Rigsdag indbragte Lov har væsentlige Guldkommenheder fremfor den anden. Den ærede Finansminister har saavel i Motiverne som i sit Foredrag oplyst, hvilke de Mangler ere ved den ældre Lov, som man nu ved denne søger at berigtige. Det er da ogsaa for Enhver indlysende, at den Scala, som af Finansministeren nu er indbragt, er langt correctere, end den, som tidligere har været brugt.